

Wilhelm Busch

A MUND
TË FLASIM ME
PERËNDINË?

MEOS Svizzera

Wilhelm Busch

A mund të flasim me Perëndinë?

Marrë nga libri „Jesus unser Schicksal“

Titulli i originalit: „Kann man mit Gott reden?“

© Aussaat-Verlag Neukirchen-Vluyn

© për botimin në gjuhën shqipe: MEOS Svizzera
Literaturdienst Zum Guten Brunnen,
Hirzenbachstrasse 102, Postfach 1, CH-8061 Zürich

Në bashkpunim me:

EAD, Postfach 30 02 64, D-44232 Dortmund

Verbreitung Christlicher Schriften
Postfach, CH-2500 Biel/Bienne 8

Përktheu: Tom Pergjokaj

Realizimi kompjuterik: Gjevalin Kabashi

Botimi i parë 2000

Shtypur në Zvicër: Good News Druck, Höri ZH

1. MUNDEMI NËSE DIMË SE SI

Shumë njerëz, ashtu si nëna e atij fëmije, duhet ta pranojnë: «Unë nuk di». Natyrisht, mund të flasim me Perëndinë. Ai është afër nesh. Ne mund të flasim njëri me tjetrin, atëherë pse nuk mund të flasim me Perëndinë e gjallë? Ai është këtu. Por, a dini të flisni me Perëndinë?

Kur kam qenë fëmijë, i kamë mësuar këto vargje:

*Zoti fëmijët fort i don,
lart nga qielli ai i vështron...*

Kështu, unë mendoja: «Nuk ka kuptim të lutem sepse nuk mund të bërtas aq shumë, sa që të më dëgjoj Perëndia atje lart në qiell». Edhe rusët talleshin lidhur me këtë gjë: «Kemi dërguar raketa në gjithësi. Po të kishte Zot, do ta kishim takuar deri tani».

Shumë njerëz nuk e kanë të qartë dhe pyesin: «Ku është Zoti? Lart në qiell? Sa lart? Njëqind kilometra? Një mijë kilometra?»

Do ta bëj këtë sa më të qartë: shprehja «lart në qiell» nuk ekziston në Bibël. Bibla thotë

diçka krejtësisht tjetër. Ajo thotë: «ai nuk është larg nga asnjëri prej nesh». Në një vend tjetër, thotë: «ti më rrethon nga pas dhe përpara». Këtë mund ta kuptojmë vetëm nëse e kemi parasysh faktin se shqisat tona mund të kapin vetëm botën tri dimensionale. Zoti i takon një dimensionin tjetër, por, në të njëjtën kohë, është pranë nesh.

Natyrisht, mund të flasim me Perëndinë. Të folurit me Perëndinë i ngjan ecjes mbi litar: mundesh nëse di se si. Mjerisht shumica e njerëzve sot duhet ta pranojnë: «Unë nuk di». Si qëndron puna me ju? Bëhuni të sigurtë me veten tuaj: ju nuk dini të luteni. Po të dinit, do të luteshi.

Njëri nga problemet më shqetësues të kohës sonë është humbja e aftësisë për lutje dhe si pasojë humbja e aftësisë për besim. Shkrimtari i famshëm Franz Werfel ka shkruar një roman me titull «Qielli i shpërdoruar». Një fjali nga ky libër do të më mbetet në kujtesë gjatë gjithë jetës: «Shenja dalluese e kohës moderne është budallallëku metafizik i njeriut. Me fjalën «metafizik» nënkuptohen gjëra të përjetshme, të cilat janë reale, por i takojnë një dimensionin

tjetër. «Budallallëku metafizik» do të thotë se njeriu po bëhet i marrë përmes radios, televizorit, propagandave, ideologjive, politikës, llomotitjeve, fqinjve dhe tensioneve në vendin e punës deri në atë masë, sa që më nuk është i vetëdijshëm se Zoti është afër dhe se mund të komunikojë me të.

A është e mundshme të flasim me Perëndinë? Do të ishte sikur të mos i kishim budallalleqët që kemi.

Një 16 vjeçar më ka treguar një ngjarje tronditëse. Atë e kishin mobilizuar dhe e kishin çuar në luftë. Bateria e tij ishte bombarduar. Pas sulmit ai i pari del nga strehimi dhe sheh një njeri me zorrët jashtë. Dëshiron t'i ndihmojë, por ai i thotë: «Po vdes. Nuk mund të më ndihmosh. Ndihma që më nevojitet është që dikush të lutet bashkë me mua. A mund të lutesh me mua?» Djaloshi i përgjigjet: «Në rininë hitleriane kam mësuar të mallkoj, por jo të lutem.» Pastaj djaloshi vrapon te kapiteni duke bërë titur: «Kapiten, ejani shpejt». Kapiteni vjen me vrap dhe ulet në gjunjë pranë ushtarit që po vdiste dhe e pyet: «Ç'dëshiron?». «Kapiten, unë po vdes. A mund të luteni me mua?» «Obobo»,

bërtet kapiteni, «nuk di të lutem». Pastaj kapiteni thërret një toger.

Më në fund mbledhen të gjithë ushtarët sipas rangjeve, të cilët të sigurt në vetvete, specialistë për shaka të ndyra, por asnjëri nuk di të lutet. Asnjëri nuk di të paktën lutjen Ati ynë.

Djaloshi më tha: «Në ato çaste unë u betova se nëse do të shpëtoja nga kjo luftë e kalbur, gjëja e parë që do të bëja ishte që të shkoja diku ku do të mund të mësoja të lutem. Nuk doja të vdisja i mjerë si ai njeri».

Kjo është gjendja jonë e tanishme. Pa marrë parasysh a është fjala për intelektualin apo për punëtorin, nuk ka dallim. Njëri mendon se është tepër i mençur për t'u lutur, tjetri i nënshtrohet mendimit të lirë. Nuk dimë të lutemi. Kjo është një katastrofë e madhe të cilën Franz Werfel e quan «budallallëku metafizik». Kjo është arsyeja që jemi të humbur dhe një goditje e vogël mund të na shkatërrojë.

Në strehimet kundërajrore në Essen kam patur rastin të ndodhem me njerëz llaftorë, të cilët flisnin për «fitorën përfundimtare», «udhëheqësin e mrekullueshëm», Gjermaninë e madhe». Por kur fillonin të binin bombat, i kapte

frika dhe nuk u dëgjohej zëri. Ne të krishterët luteshim dhe këndonim këngë për Jezusin që t'i qetësonim pak. Ata vetë nuk dinin të luteshin. Është një katastrofë e vërtetë kur njerëzit nuk dinë të luten.

Tani vonë takova një njeri të mençur dhe të shkolluar, i cili me një buzëqeshje më tha: «Z. Busch, lutja nuk është gjë». Unë u zemërova dhe i thashë: «Mos folni marrëzi!» «Ç'keni?» më pyeti i hutuar. Unë iu përgjigja: «Ma kujtuat një njeri me një këmbë të amputuar i cili thoshte: 'Rrëshqitja me ski nuk është gjë'. Ai nuk e njihte këtë sport. Edhe ju po i ngjani atij».

Mund të flasim për sportin e skive, por jo me atë njeri që ka vetëm një këmbë. Të tillë jemi ne njerëzit. Edhe pse nuk dimë të lutemi, prapëseprapë themi: «Lutja nuk është gjë». Siç po shihni nga fjalët e mia, në raste të tilla unë e humb respektin ndaj intelektualëve. Dhe jo pa arsye, besoni. Sa më të mjerë që jemi, aq më të rëndësishëm mundohemi të tregohemi.

Kjo gjendje letargjie e popullit tonë të mjerë më zemëron dhe më pikëllon shumë. Gjithashtu më brengos moskokëçarja e kishës ndaj atyre që nuk dinë të luten. Ndoshta e

njëjta gjë është edhe në kishën tuaj: për Krishtlindje mbushet kisha me njerëz, të cilët nuk i sheh ndonjëherë tjetër në kishë. Dhe kur prifti thotë: «Të lutemi!» - kjo më pengon më së shumti - të gjithë i bashkojnë duart dhe ulin kokat në lutje. Do të kisha dëshiruar t'ua thosha: «Mos bëni sikur po luteni! As dhjetë për qind nga ju duk dinë të luten. Ju vetëm po shtireni». Kam të drejtë, apo jo?

E njëjta gjë ndodh gjatë martesave dhe varrimeve. Prifti thotë: «Të lutemi!» kurse ata i mbajnë kapelat në dorë duke i shikuar ato dhe mendojnë se kjo do të thotë lutje. Pastaj shkojnë në ndonjë lokal për të pirë.

Kur po shërbëja në forcat e armatosura më 1915, na dhanë urdhër të shkonim në kishë. Para se të niseshim, nënoficeri na i dha këto udhëzime: «Hyni qetë në kishë. Kur të arrini te vendi, rrini në këmbë me kapelë në dorë, numëroni ngadalë deri në 12 dhe pastaj uluni!» Njerëzit, kur na kanë shikuar, kanë menduar: «Sa me përshpirtshmëri po luten!» Vërtet, ne vetëm numëronim deri në 12 dhe pastaj uleshim. Kam përshtypjen se gjatë martesave dhe varrimeve njerëzit as që numërojnë deri në

12 kur prifti thotë: «Të lutemi!» Më zë trishtimi kur e kujtoj se njerëzit dikur nuk shtireshin, por luteshin me të vërtetë kur dëgjonin fjalët: «Të lutemi!»

Studiuesi i famshëm nga Afrika Qëndrore, David Livingstone, njëri ndër njerëzit më të mëdhenj në histori, i njohur për trimëri, zgjuarsi dhe njohuri kështu ka shkuar në amshim - shekullarët do të thoshin: ka vdekur. I shoqëruar nga disa hamaj vendës, Livingstone kishte depërtuar thellë në zemër të Afrikës. Një mëngjes djelmoshat kishin ngarkuar bagazhin dhe kishin mbledhur çadrat. Vetëm çadra e Livingstonit ishte ende e ngrehur. Nuk donin ta shqetësonin nga lutja e mëngjesit. Ata e dinin se Livingstone çdo mëngjes bisedonte me «Tuanin» e tij qiellor - me Perëndinë e tij. Por, kësaj radhe lutja zgjati tepër. Më në fund kryesuesi i hamajve shikoi nga një e çarë dhe pa se Livingstone ishte ende në gjunjë. Pritën deri në mesditë. Pastaj morën guxim për të hyrë brenda. Livingstone qëndronte ende në gjunjë, por zemra i kishte pushuar së rrahuri.

Ky njeri i madh dhe i mençur ka vdekur në gjunjë. Gjatë kohës kur ishte në lutje e thirri

Zotëria në shtëpinë e vet. Ndërkaq mikroborgjezët thonë: «Lutja nuk ka kuptim». Duhet të turprohemi dhe ta pranojmë se nuk dimë të lutemi. Livingstone dinte të lutej. Ai vdiq duke u lutur. Ne vdesim në spitale duke marrë injeksione. Ne nuk mund t'i bëjmë ballë vdekjes nëse mjeku nuk na drogon. Livingstone nuk ka pasur nevojë për to. Ai bisedonte me Perëndinë. Gjatë bisedës me Perëndinë shkoi në amshim.

Si qëndron puna me lutjen në familje? Prindërit e mi kanë pasur tetë fëmijë dhe ja se si kemi vepruar: Në mëngjes mbledheshim të gjithë rreth tavolinës së bukës, këndonim ndonjë këngë për Zotin dhe pastaj lexonim një pjesë nga Bibla. Në fund babai lutej. Edhe kur kam pasë humbur interesimin për Zotin, mendimi se në familjen time luten nuk më hiqej nga mendja. Dhe kur si oficer i ri u largova nga rruga e Zotit dhe mora tatëpjetën, ishte lutja e prindërve të mi ajo që më ktheu përsëri te Zoti.

A luteni ju në familjen tuaj? Ju prindër jeni përgjegjës para Zotit për fëmijët tuaj dhe për njëri-tjetrin nëse familja juaj nuk qëndron në rrugën e Zotit. Si e filloni ditën në familjen tuaj?

A këndon ndonjë këngë për Zotin? A lexoni ndopak nga Bibla? A luteni?

Një zotëri i shquar nga Esseni m'u lut që ta vizitoja një ditë në shtëpi. Kur shkova, e gjeta ulur bashkë me të shoqën. «Na ka ndodhur diçka e çuditshme», tha ai. «Biri ynë 16 vjeçar u kthye një mbrëmje nga takimi i të rinjve dhe pyeti: 'Pse ne nuk lutemi?' Kur i thashë se lutja është vetëm një formalitet dhe se prapa saj nuk qëndron asgjë, ai më pyeti: «Babi, ç'mendon, ti, për Shpirtin e shenjtë?' Unë i thashë: 'Nuk mendoj asgjë'. Pastaj ai tha: 'Kjo është fatkeqësia e familjes sonë. Ne kemi nevojë për një baba që di për këto gjëra dhe që di të lutet'».

Kur mbaroi fjalët, e pyeta: «A dëshironi që unë ta qortoj birin tuaj për këtë sjellje ndaj jush?» «Jo, jo!» tha ai. «Nëse biri im ka të drejtë, atëherë unë e kam gabim». Unë i thashë: «Gabim e keni. Biri juaj ka të drejtë». «Edhe unë druaj se është ashtu», tha ai. «Ç'duhet të bëj?»

Ky njeri menjëherë e kuptoi se nuk kishte përmbushur detyrën më të rëndësishme që i takonte si prind. Nuk mjafton vetëm t'jua siguronin ushqimin dhe veshmbathjen fëmijëve

tuaj. Përgjegjësia juaj si prindër është shumë më e madhe se kaq. A dini të luteni?

Marinarët kanë një tregim për një anije fantazmë, e cila i përshkon shtatë dete. Megjithëse anija nuk ka as ekuipazh as kapiten, ajo përballon çdo furtunë. Ta zëmë se një anije tjetër e sheh atë dhe përpiqet të marrë lidhje me të, por nga anija fantazmë nuk merr kurrfarë përgjigje. Ne jemi si anija fantazmë. Perëndia përpiqet të vendosë kontakt me ne nëpërmjet ngjarjeve dhe përjetimeve të ndryshme - veçanërisht nëpërmjet Fjalës së tij. Por, ne nuk i përgjigjemi sepse i ngjajmë anijës fantazmë.

Një ditë kur po flisja për këtë temë, një fëmijë e pyeti nënën e vet: :«Nënë, pse po na shan ky njeri nga predikatorja?» Shpresoj të më kuptoni se qëllimi im nuk është të shaj askënd, por më dhimbset në shpirt kur shoh se ku është katandisur ky popull i mjerë - intelektualë e punëtorë, burra e gra, pleq e të rinj. Ne nuk dimë ta thërrasim Perëndinë, edhe pse atë e kemi afër nesh.

Shumë njerëz e quajnë veten të krishterë dhe shkojnë në kishë, por nuk dinë të lutën. Kur vizitoj njerëz, shpesh më thonë si p.sh.: «Ne

jemi të krishterë të fortë. Nëna ime e ka njohur filan priftin. E njihni ju atë? Jo? Nëna ime e ka njohur shumë mirë». Unë u përgjigjem: «Nëse nuk e njihni Jezusin, do të shkoni në ferr bashkë me atë priftin që njihni. Me rëndësi është nëse dini ta thërrisni emrin e Jezusit, nëse dini të luteni».

Ju lus që ta pyetni vetveten: «A di të lutem? A lutem?» Përgjigjuni vetë këtyre pyetjeve.

Ndoshta do të thoni: «Mjaft më, pastor Busch! Tregona si të mesohemi të lutemi». Tani po ju tregoj.

2. SI TË MËSOHEMI TË LUTEMI?

a) Klithja e parë e fëmijës

Si mësohemi të flasim? A ju kujtohet si jeni mësuar të flisni? Jo, nuk ju kujtohet. As mua nuk më kujtohet. Por nëse doni të mësoheni të luteni, duhet ta nxjerrni klithjen e parë. Do t'ju tregoj sesi.

Zoti Jezus ka treguar një shëmbëlltysë për dy njerëz që luteshin në kishë. Njëri prej tyre ishte njeri i rëndësishëm. Ai zuri vend në mes të

kishës dhe nisi të lutej kështu: «Të falënderoj, o Zot, se jam njeri i mirë». Zoti nuk e dëgjoi më. Ai njeri mund të fliste sa të donte, Zoti nuk i dëgjonte fjalët e tij. Kjo ndodh.

Njeriu tjetër ishte një tip i dyshimtë. Do ta kishim quajtur «gjysmëkriminel». Ishte njëfarë matrapazi, ose kontrabandist, ose diçka i ngjashëm. Bibla e quan «tagrambledhës». Kur hyn në kishë, atë e kap frika nga solemniteti. Qëndron në fund të kishës dhe mendon: «Këtu nuk e kam vendin unë. Vendi im është në pijetore ku ka atmosferë të gjallë. Atje e ndiej veten mirë, por jo këtu». Për pak sa nuk doli, ku iu kujtua pse kishte ardhur. Ai kishte mall të zjarrtë për Zotin. Edhe ne kemi mall të zjarrtë për Zotin. Kemi mall për t'u kthyer në shtëpi, tek Ati ynë. Kështu, ai njeri nuk doli nga kisha, por kishte mbetur aty pranë hyrjes. Iu kujtua çfarë jete kishte bërë dhe tha këtë lutje të shkurtër: «Zot, ki mëshirë për mua mëkatarin!» Bibla thotë se në atë çast ushtria qiellore filloi të këndojë. Një njeri u kthye në jetë!

Klithja e parë e fëmijës është: «Kam mëkatuar».

Kam qenë i pranishëm kur ka lindur djali im i parë. Ishte një lindje e vështirë dhe m'u kujtuan fjalët e Jezusit: «Gruaja, kur lind, ka dhembje, sepse i erdhi ora». Mendova se gruaja ime e dashur, të cilës po i mbaja kokën, nuk do t'i duronte dhembjet. Pastaj papritur dëgjova një zë të hollë. Lindi fëmija! Një jetë e re! Ai zë nuk ishte melodik, por kur e dëgjova, qava nga gjëzimi. A më kuptoni? U trondita nga ai zë - klithja e parë e një jete të re.

Klithja e parë e një jete të re nga Zoti është kur njeriu më në fund vjen te drita e së vërtetës dhe thotë: «Kam mëkatuar. Zot, ki mëshirë për mua!» Të gjitha litanitë tuaja do të jenë të kota nëse nuk filloni me klithjen e një fëmije të porsalindur. Kurrë nuk kam dëgjuar që një fëmijë i porsalindur të fillojë të mbajë ndonjë fjalim të gjatë. Përkundrazi, çdo fëmijë në fillim nxjerr një klithmë. E njëjta gjë vlen edhe me njeriun që hyn në Mbretërinë e Perëndisë.

A e keni nxjerrë ju këtë klithmë të fëmijës së porsalindur? Jo? Atëherë gjejini një vend të qetë dhe mendoni seriozisht për këtë. Miq të dashur, unë nuk jam propagandist i kishësh, por dua që t'i shpëtojë disa nga ju që të mos shkojnë në

ferr. Dhe është e pamundshme t'i ikni ferrit po që se nuk i drejtoheni Zotit me klithjen e fëmijës së porsalindur: «Jam mëkatar. Zot, ki mëshirë për mua, mëkatarin!»

Kur biri i humbur u kthye në shtëpi, gjëja e parë që tha ishte: «O atë, kam mëkatuar kundër qiellit dhe kundër teje». Në atë çast kur ju të pranoni këtë, Jezusi, Biri i Perëndisë, qëndron para jush dhe thotë: «Miku im i dashur, unë kam vdekur për mëkatet tua. Unë kam paguar për ty».

*b) Vetëm fëmijët e Perëndisë
dinë të luten si duhet*

Tani vonë kam takuar një të njohur që ka tre fëmijë, një djalë e dy vajza. Ndërsa po afroheshin, pashë se fëmijët po e mbysnin të atin me pyetje, duke folur të tre përnjëherë. I ati nuk e kishte lehtë t'u përgjigjej të treve. Kur u përpoqëm, i përshëndeta siç është zakon: «Mirëdita, zotëri N! Mirëdita, fëmijë!» Fëmijët, sapo dëgjuan zërin tim, heshtën aty për aty. Unë isha një i huaj dhe kjo mjaftoi që ata të heshtnin. Kjo do të thotë se fëmijët mund të flasin lirshëm vetëm me prindin e tyre. Prania e një të huaji i pengon ata.

Kështu, ne mund të lutemi si duhet vetëm nëse jemi fëmijë të Perëndisë. Nëse nuk jemi fëmijë të Perëndisë, atëherë as që mund të lutemi.

A, po, ne jemi «besimtarë». Ne jemi të krezmuar, jemi «krishterë» të mirë, shkojmë në kishë për Kërshëndella, e përshëndesim priftin me mirësjellje. Një predikues është shprehur njëherë për njerëzit e tillë kështu: «Ata janë lepuj të pagëzuar!» Kur e pyetën se ç'donte të thoshte me këtë, ai u përgjigj: «Nëse e zëni një lepur dhe pagëzoni, ai prapë do të ikë në fushë sapo ta lironi». Të tillë janë disa njerëz. Ata edhe pse pagëzohen, largohen nga Zoti». Miq të dashur, ata njerëz as dinë, as mund të luten. Vetëm fëmijët e Perëndisë dinë të luten si duhet. Vetëm fëmijët e Perëndisë mund të jenë me të vërtetë të lumtur.

Prandaj edhe ju duhet të bëheni fëmijë i Perëndisë. Nga natyra nuk jeni të tillë. Ndoshta nga pamja e jashtme dukeni të tillë, por në fakt nuk jeni. Ashtu si fëmija që vjen në këtë botë përmes lindjes, ashtu edhe njeriu bëhet fëmijë i Perëndisë përmes lindjes shpirtërore. Duhet të bëheni fëmijë i Perëndisë. Atëherë do të mund

të luteni. Fëmija i Perëndisë nuk mund të jetojë pa lutje. Lutja për të është si frymëmarrja. Kur kemi orë biblike, disa të rinj shpesh si në shaka i thonë njëri-tjetrit: «Mos harro të marrësh frymë!» Ju e keni harruar frymëmarrjen shpirtërore. Ka rëndësi thelbësore për ju që të bëheni fëmijë i Perëndisë.

Po ju tregoj shkurtimisht se si mund të bëhemi fëmijë të Perëndisë: vetëm përmes Jezusit. Ai thotë: «Unë jam dera; kush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet». Jezusi vjen te ju përmes mjegullës së dendur të kësaj bote - Jezusi, njeriu që mban shenjat e gozhdave në trupin e tij. Ndoshta deri tani nuk jeni interesuar në mënyrë të veçantë për të. Ndoshta ajo që keni dëgjuar për të ju është dukur e paarsyeshme. Megjitatë, ai vjen te ju. Dhe pastaj mund të ndodh që ta njihni atë: «Njeriu nga një dimension tjetër, Biri i Perëndisë së gjallë, Shpëtimtari im!» Hapi i parë që duhet të bëj për t'u bërë fëmijë i Perëndisë është: ta njoh Jezusin. Hapi i dytë është që t'i besoj dhe ta pranoj atë. Ai mund ta rregullojë jetën time shpirtërore, mund të më japë paqen shpirtërore dhe të më çlirojë nga çdo mëkat.

Një njeri i Zotit nga Besëlidhja e Vjetër thotë: «Ti kujdesësh për shpirtin tim». Përnjëherë fitohet besimi në Jezusin. Dhe ky besim është kaq i fortë, saqë njeriu mund të heqë dorë nga jeta e tij e mëparshme dhe t'ia dorëzojë tërë jetën Jezusit. Këtë e quajmë kthim. Këtë e kam përjetuar unë kur, në moshën 18 vjeçare, kam braktisur jetën time mëkatore dhe i jam dorëzuar Jezusin. Askush nuk mund ta bënte këtë hap për mua. As unë nuk mund ta bëjë këtë për ju. Kjo është një çështje ndërmjet jush dhe Zotit. Vendosni për këtë dhe thoni: «Merre jetën time, Jezus! Dua ty të takoj!» Në atë çast kur të bëni kështu, jeni bërë fëmijë i Perëndisë.

Megjithëse disa mendojnë se ka edhe rrugë të tjera shpëtimi, unë e përsëris se ka vetëm një derë nëpërmjet së cilës mund të hyni në Mretërinë e Perëndisë. Kjo derë është Jezusi. Ai ka vdekur dhe është ringjallur për ne. Ai ju pret me krahë të hapur.

Kur të bëheni fëmijë i Perëndisë, do të dini të luteni. Mjerimi juaj do të marrë fund. Do të mund ta hapni zemrën para Perëndisë, ashtu si një fëmijë para atit të vet.

Unë jam një pastor i moshuar dhe kam përvojë të madhe me njerëz. Jam i bindur se çdo njeri mban në zemër një fshehtësi, të cilën e merr me vete kudo që shkon. Por kur të bëhem fëmijë i Perëndisë, atëherë mund ta hap zemrën time para Jezusit. Atij mund t'ia hap zemrën dhe t'ia besoj edhe fshehtësitë më të mëdha. Atij mund t'ia besoj veprimet e mia të paligjshme dhe të gabuara. Atij mund t'i tregoj gjëra të cilat nuk do t'ia besoja asnjë njeriu.

Në mbarim të një kampi rinor, disa të rinj na treguan për përvojat e tyre. Një 18 vjeçar tha: «Megjithëse e konsideroja veten si të krishterë, isha në prag të heqjes dorë nga çdo gjë. Një mbrëmje, para se të shkoja në orë biblike, u luta: 'Zoti Jezus, nëse nuk më flet sonte personalisht, do t'i flak të gjitha tutje. Nuk mund t'u bëj ballë problemeve të jetës në këtë qytet të madh, nëse ti nuk m'ia hap sytë'». Pastaj vazhdoi: «Kur u ktheva në shtëpi, gjithçka më ishte e qartë. Ai kishte dëgjuar lutjen time dhe më kishte folur personalisht». Tregimi i të riut më preku thellë. Në dyshimet dhe dëshpërimet e tij, ai e kishte thirrur Jezusin dhe kishte marrë

përgjigje. Aq më parë do të marrë përgjigje një fëmijë i Perëndisë kur ai i lutet atij.

Nëna ime ka jetuar në Hülben, afër Urachut, në Alpet Shvabiane. Një ditë, gjatë luftës ajo më shkroi: «U zgjova në tre të mëngjesit. Fillova të mëndoja për bijtë e mi në front, për nipat e mbesat, për ju në zonën e bombardimeve, dhe për Elizabetën në Kanada, nga e cila nuk kam marrë lajm. Më zuri merakun dhe ndjeva sikur dikush po ma zinte frymën me doreza hekuri. Nuk mund ta duroja këtë gjendje. Fillova të lutem: 'Zoti Jezus, më thuaj diçka! Nuk mund ta duroj këtë shqetësim'. Pastaj ndera dritën, mora Biblën dhe e hapja». (Lum ai që e mban Biblën mbi komodinë.) «Fjalja e parë që lexova ishte: 'Gjithë merakun tuaj hidheni mbi të, sepse ai merakoset për ju'». Letra e nënës përfundonte me këto fjalë: «Pastaj lashë gjithçka në duart e Shpëtimtarit, fika dritën dhe rashë në gjumë». A nuk është kjo e mrekullueshme? Kur të jeni fëmijë i Perëndisë, mund ta keni këtë lloj përvoja.

Më kujtohet kur një ditë nëna më pat thënë: «Natën e kaluar isha kaq e lodhur, sa që as nuk mund të lutesha. Vetëm thashë: 'Natën e mirë,

Shpëtimtar i dashur!'» Ndërsa po e dëgjoja, mendova: «Kështu duhet të flasin fëmijët e Perëndisë me Zotin e tyre - thjesht natyrshëm. Zoti vërtet i ruan fëmijët e tij. Ditë e natë Shpëtimtari im qëndron pranë meje. Unë jam pronë e tij dhe mbështetem në të.

E keni të qartë? Është tragjedi të mos dish të lutesh. Uroj që edhe ju të nxirrni klithjen e parë të jetës: «Zot, kam mëkatuar. Ki mëshirë për mua mëkatarin!» Uroj që t'i takoni Jezusit, të bëheni fëmijë të Perëndisë dhe ta keni paqen e tij. Pastaj më nuk do të merakosem për ju.

